

Gdyby żył dzisiaj obchodziłby swoje 100. urodziny. Karol Józef Wojtyła, późniejszy Jan Paweł II – papież, urodził się 18 maja 1920 roku w Wadowicach jako syn Karola i Emilii, z domu Kaczorowskiej. Jego ojciec był żołnierzem – pracował jako urzędnik, zaś matka zajmowała się domem i dziećmi. Karol miał starszego o 14 lat brata Edmunda (lekarza) oraz siostrę Olgę, która zmarła zaraz po urodzeniu. Został ochrzczony 19 czerwca 1920 roku w pobliskim kościele pw. Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny, z którym był związany do końca swojego pobytu w rodzinnym mieście.

Miesiąc przed I Komunią Świętą zmarła jego matka. Od tej pory zajmował się nim ojciec – dbał o dobre wychowanie, naukę, patriotyzm i rozwój duchowy syna, który codziennie uczestniczył we Mszy Świętej. W Gimnazjum Męskim w Wadowicach dołączył do koła teatralnego, gdzie poznawał poezję i teatr. Kiedy miał 12 lat zmarł jego brat w wyniku zarażenia się szkarlatyną od swoich pacjentów.

PRZEPROWADZKA DO KRAKOWA

Po zdaniu matury w 1938 roku razem z ojcem przeprowadził się do Krakowa, gdzie rozpoczął studia polonistyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. Naukę przerwał wybuch II Wojny Światowej. W czasie okupacji młody Wojtyła pracował jako robotnik w kamieniołomach Zakładów Chemicznych Solvay w Krakowie – Borku Fałęckim, co łączył z działalnością w podziemnym Teatrze Rapsodycznym. Brał też udział w tajnych kompletach. W 1941 zmarł jego ojciec. Rok po tym wydarzeniu podjął decyzję o wstąpieniu do Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie założonego przez abp. A. S. Sapiehę.

KAPŁAŃSTWO I NAUKA

Święcenie kapłańskie otrzymał z rąk Księcia Metropolity 1 listopada 1946 roku w Kaplicy Domu Arcybiskupów Krakowskich. Zaraz po nich wyjechał na dalsze studia do Rzymu, gdzie w ciągu dwóch lat napisał pracę doktorską na temat: *Zagadnienie wiary u św. Jana od Krzyża*, którą obronił 19 czerwca 1948 na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu Angelicum.

Po powrocie do kraju został skierowany do pracy w wiejskiej parafii Niegowić pod Krakowem. Rok później w krakowskiej parafii pw. św. Floriana podczas pracy z młodzieżą ujawnił się jego talent duszpasterski i organizatorski. W 1951 roku nowy rządca Archidiecezji Krakowskiej – abp Eugeniusz Baziak skierował Wojtyłę do dalszej pracy naukowej i napisania habilitacji na istniejącym jeszcze Wydziale Teologicznym UJ. Jesienią 1953 roku Rada Wydziału podjęła decyzję o zakończeniu przewodu habilitacyjnego Wojtyły, przyjmując do recenzji jego pracę *Próba opracowania etyki chrześcijańskiej według systemu Maxa Schelera*. Finalnie, 12 grudnia tegoż roku otrzymał tytuł doktora habilitowanego. Wykładał w Metropolitalnym Seminarium Duchownym i na Uniwersytecie Jagiellońskim.

W październiku 1954 roku Wojtyła podjął pracę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim jako wykładowca historii doktryn etycznych. W tym czasie poświęcał się młodzieży akademickiej, z którą chodził po górach.

TOTUS TUUS

28 września 1958 roku został konsekrowany na biskupa pomocniczego Archidiecezji Krakowskiej – funkcję tę pełnił do roku 1962. Całą swoją posługę i siebie zawierzył Matce Bożej, czyniąc słowa „Totus Tuus” (Cały Twój) swoim zawołaniem biskupim, a potem także papieskim. Po śmierci Administratora Archidiecezji abp. E. Baziaka wybrano go Wikariuszem Kapitulnym – tymczasowym rządcą Archidiecezji Krakowskiej. Jako biskup i Arcybiskup był uczestnikiem Soboru Watykańskiego II, podczas którego przyczynił się do powstania *Konstytucj i Duszpasterskiej o Kościele w Świecie Współczesnym – Gaudium et spes.*
Jest to jeden z najważniejszych dokumentów soborowych mówiących o powołaniu człowieka i roli Kościoła w obliczu zmian dokonujących się w naszych czasach.

DZIAŁALNOŚĆ POZA GRANICAMI POLSKI

Jego działalność znana była również poza granicami Polski. Brał liczny udział w kongresach i sympozjach naukowych. W Dykasteriach Watykańskich był członkiem Kongregacji pro institutione catolica, pro Sacramentis in Cultu Divino, Pro Cleris. Konsultorem Concilium de Laicis. Uczestniczył w Synodach Biskupów w latach 1967 – 1977, a w 1974 wybrany został na członka Rady Sekretariatu Synodu. Szczególnym wyrazem zaufania Ojca Św. Pawła VI do kard. Wojtyły była prośba o wygłoszenie rekolekcji Watykańskich w 1976 roku dla Ojca Świętego kardynałów i pracowników Kurii Rzymskiej.

HABEMUS PAPAM

Po śmierci papieża Pawła VI i jego następcy Jana Pawła I w wyniku konklawe – 16 października 1978 roku abp Karol Wojtyła został wybrany papieżem przyjmując imię Jan Paweł II. Był pierwszym Polakiem, a jednocześnie pierwszym od 445 lat biskupem Rzymu, który nie pochodził z Włoch. Jego wybór na Stolicę Piotrową znacząco wpłynął na dzieje Europy Wschodniej końca XX wieku. Pierwszą zagraniczną pielgrzymkę odbył do Ameryki Łacińskiej, co było nowością na tle poprzednich papieskich pontyfikatów. W trakcie trwającego 27 lat pontyfikatu odwiedził 135 krajów świata oraz odbył 142 podróże na terenie Włoch. Do ojczyzny pierwszy raz jako papież przybył 2 czerwca 1979 roku, podczas której wypowiedział pamiętne słowa: *„Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi, tej ziemi*". Patriotyczna postawa i wsparcie Polaków żyjących w komunistycznym kraju przyczyniło się jeszcze bardziej do wzrostu jego autorytetu. Do Polski pielgrzymował jeszcze sześć razy.

Podczas całego pontyfikatu Jan Paweł II niestrudzenie walczył o godność każdego człowieka sprzeciwiając się aborcji i eutanazji – *cywilizacji śmierci*. Znany był z podejmowania szeroko rozumianego dialogu międzyreligijnego i międzykulturowego. Potępiał antysemityzm, czego wyrazem była jego modlitwa przy Ścianie Płaczu w Jerozolimie. Pamiętając o ludziach młodych, zainicjował systematyczne spotkania z młodzieżą – Światowe Dni Młodzieży, które po raz pierwszy odbyły się w Rzymie w 1985 r. Swoje nauczanie przekazał wiernym w wielu listach, adhortacjach, konstytucjach apostolskich oraz czternastu encyklikach, m. in.
Redemptor hominis
,
Dives in misericordia
,
Laborem exercens
,
Centesimus annus
,
Solicitudo rei socialis
. Przekraczając wiele barier, zawsze był otwarty na drugiego człowieka. Wyraził to podczas spotkania z własnym zamachowcem, Alim Agcą, który 13 maja 1981 roku postrzelił papieża na Placu św. Piotra w Rzymie.

SANTO SUBITO

Od początku lat 90-tych Jan Paweł II zmagał się z chorobą Parkinsona, która była powodem spekulacji dotyczących ustąpienia papieża z urzędu. Ten pełnił jednak swoją posługę do śmierci. W ciągu ostatnich dni życia nieustannie towarzyszyli mu trwający na modlitwie wierni z całego świata. Odszedł 2 kwietnia 2005 roku o godzinie 21:37, w pierwszą sobotę miesiąca i wigilię Niedzieli Bożego Miłosierdzia. Niespełna tydzień później, 8 maja, odbył się pogrzeb papieża, w którym uczestniczyło około 300 tysięcy pielgrzymów oraz głowy państw i przedstawiciele wszystkich wyznań świata.

28 czerwca 2005 roku za zgodą następcy Jana Pawła II, Benedykta XI, rozpoczął się proces beatyfikacyjny, którego postulatorem był ks. Sławomir Oder. 1 maja 2011 Jan Paweł II został ogłoszony beatyfikowanym, a 27 kwietnia 2014 roku podczas Niedzieli Bożego Miłosierdzia – świętym. Liturgiczne wspomnienie św. Jana Pawła II przypada 22 października, na pamiątkę uroczystego rozpoczęcia jego pontyfikatu.

źródło: https://diecezja.pl